

Carles Cortés (Alcoi, 1968) és doctor en Filologia Catalana i ensenya literatura a la Universitat d'Alacant. L'any 2001 va publicar la seua primera novel·la, «Veu de dona» (Premi 25 d'Abril de la Vila de Benissa 2000). Lector i crític de les escriptores catalanes contemporànies, també ha preparat

antologies de figures tan destacades com Carme Riera, Isabel Clara Simó, M. Antònia Oliver o Maria Mercè Roca. Amb «Marta dibuixa ponts» (Premi de Narrativa Ciutat de Sagunt 2003), Cortés aprofundeix en la línia de la novel·la psicològica amb què iniciava la seua trajectòria literària.

CARLES CORTÉS | PROFESSOR I ESCRIPTOR

M. ÀNGELS FRANCÉS

Marta encapçala el títol de la seua segona novel·la. La primera, tenia també veu de dona. Per què ha triat la consciència femenina per a fer les seues primeres incursions en la literatura?

Per allunyar-me de mi mateix: en reconstruir la història d'un home de l'edat de Marta podia caure en el parany de buscar en el meu interior, i volia evitar-ho. En la primera novel·la, la protagonista era encara més distant a mi: no sols vaig buscar una dona, sinó una dona gran. Així i tot, «Marta dibuixa ponts» parteix d'experiències pròpies. Està situada a Nàpols i Alacant, dues ciutats que conec bé. Nàpols és una ciutat preciosa, amb la qual tenim uns lligams històrics i culturals molt forts. La vaig triar perquè la primera lectora de català que se'n va anar allà és amiga meua:

aquest plantejament és el punt de partida de la novel·la. Amb tot, he fugit de relatar la seua vida. A més, Nàpols m'agrada perquè és una ciutat contradictòria, on l'antiguitat i la modernitat co-existeixen.

«Entre la mar i l'amor, un pont de vida»

bé els companys de pis de la Marta són molt napolitans: gent que viu molt bé sense ofici aparent, en una bohèmia estranya que només identificariem amb el París del 1900. Marta se sorprèn davant el seu estil de vida, però acaba entenen-los: s'hi estableix un joc de contrastos que sols és possible gràcies a la seua ingenuïtat, que de vegades pot semblar excessiva —ella no és cap heroïna. Marta entén Fabrizio, un personatge que ací probablement hauria estat bandejat per totes les dones de la seua generació. És curiós, però, el fet que algunes dones grans que han llegit la novel·la m'han confessat que s'haurien enamorat d'ell.

Com és Fabrizio? És dolent per natura? Àngel o dimoni? I Riccardo?

Fabrizio és un prototipus de la Nàpols de classe baixa, de barris com el «quartiere spagnolo». Fabrizio ha viscut la doble moral de què parlava, amb un pare que abandona l'esposa per anar amb l'amant. Ell és hereu d'aquesta realitat, encara que intenta fugir-ne. És un dimoni, perquè ac- →

Hi ha personatges que no són imaginables fora de Nàpols, com les senyores grans que tafanegen al carrer.

En efecte, només a Nàpols podem trobar les mammes que apareixen a la novel·la. El pes de la religió i les supersticions és molt fort allà, cosa que provoca l'existència d'una doble moral, sobretot en l'àmbit sexual. Tam-

